

ha känt till den — om den existerat. Handelsattachén Behrens — enligt Stockholms-Tidningen undertecknare av brev från tyska legationen i Stockholm i frågan — förklarar att han inte undertecknat något dylikt brev och hänvisar till minister Dankwort, vid denna tid chargé d'affaires i Stockholm, också enligt Stockholms-Tidningen undertecknare. Och hr Dankwort kommer med nådstöten: han har aldrig hört talas om ett anbud från Bonniers sida.

Vad Stockholms-Tidningen påstått och hävdad i ärendet är redan tillräckligt komprometterande. Men om man observerar vad som med ringa tidsutdräkt kan klarläggas och vad som här sammanfattningsvis refererats, blir den journalistik som bedrivits i tidningens kampanj nästan otroligt låg.

*

Denna kampanj har startats och uppenbarligen letts av Stockholms-Tidningens ägare, ingenjör Kreuger. Sannolikt har hr Kreuger varit i god tro, en god tro fotad på total oförmåga av kritik eller analys, i sin tur förklarad av dåligt exempel, upphetsning och en subjektivt ärlig känsla av att i skilda sammanhang ha blivit orättvist behandlad. Men de metoder som här begagnats — med anklagelser utan stöd av fakta och utan försök att ta reda på fakta, med upprepning dag efter dag av samma påståenden som om man presenterade något nytt, med systematiska förvrängningar av motargument och försäkringar — återfaller inte bara på hr Torsten Kreuger eller på hans son, tidningens chefredaktör. Inför allmänheten borgan andra namn för tidningens anständighet: andre redaktören dr Linder, den politiske redaktören hr Erman, båda kända som religiösa moralister. Är dessa båda herrar enligt alltför väl kända förebilder endast viljelösa redskap, garanter utan reell förmåga att garantera något, måhända tröstande sig med att det hela skulle bli än värre om de inte vore med?

*

Enligt Dagens Nyheters traditioner och praxis är det självfallet — men i detta sammanhang behöver det kanske sägas — att denna artikel tillkommit utan någon anmodan från eller medverkan av familjen Bonnier, ägare av aktiemajoriteten i denna tidning, men utan befogenhet att bestämma över dess politik eller redaktionella arbete.

HERBERT TINGSTEN

Regeringsfrågan och folkopinionen

Den senaste opinionsundersökningen i regeringsfrågan (december 1951) har givit ett sensationellt resultat. Det väsentliga är att en överväldigande majoritet av de tillfrågade med en bestämd åsikt nu likasom vid en rad tidigare tillfällen — detta är sjätte gången frågan ställs sedan 1947 — uttalat sig för en demokratisk samlingsregering. Märkligt är att anslutningen till samlings tanken alltså inte minskats därigenom att den socialdemokratiska regeringen i höstas ersattes av en koalition med bondeförbundet som nytillträdande parti. Endast 18 procent håller på tvåpartiregeringen såsom den bästa, medan 48 procent är för en samlingsregering av alla demokratiska partier; sistnämnda procent är exakt densamma som i april 1949 och juni 1951, ett slående bevis på hur stabil opinionen är i denna punkt. Inom högern och folkpartiet är helt naturligt stämningen för en utvidgning av regeringsunderlaget utomordentligt stark (76 mot 5 procent i ena fallet, 75 mot 5 procent i det andra). Påfallande är däremot att en majoritet även inom bondeförbundet och socialdemokratin föredrar en samlingsregering framför en regering av dessa båda partier.

I nära samband härmed står att tvåpartiregeringen knappast anses bättre än den förut sittande enpartiregeringen. Endast inom bondeförbundet tycks regeringsändringen ha väckt entusiasm; 49 procent föredrar tvåpartiregeringen, medan 9 procent håller fast vid enpartisystemet, och inte mindre än 42 procent saknar åsikt. Viktigt är att de socialdemokrater som tagit ställning är jämnt uppdelade mellan de

båda linjerna; med säkerhet kan därför påstås att den rödgröna blockbildningen inte väckt den glädje inom partiet som de lydktiga tidningarna låtit påskina.

För Dagens Nyheter, som i en demokratisk samregering ser ett av huvudmålen för svensk politik, är dessa uppgifter glädjande och hoppgivande. Här står, tydligare än på någon annan punkt, folkopinion mot partiledningar och parlamentariker, och denna klara och fasta folkopinion bör och skall sega.